

ಬಿಸಿಲು
ಬೆಳದಿಂಗಳು
ಡಾ. ಶಿವಮೂರ್ತಿ ಶಿವಾಚಾರ್ಯ ಸ್ವಾಮೀಜಿ
swamiji@taralabalu.org

‘ಪಂಜರದ ಗಿಳಿಗಳು’

ಬೇಸಿಗೆಯ ಉರಿಬಿಸಿಲಿನ ರಜೆ ಕಳೆದು ಶಾಲಾದಿನಗಳು ಮಕ್ಕಳ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಆರಂಭವಾಗಿವೆ. ರಜೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳು ಪ್ರವಾಸದ ಮೋಜನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಪರೂಪಕ್ಕೆಂಬಂತೆ ಅಜ್ಜ ಅಜ್ಜಿಯರ ಮನೆಗೋ, ನಂಟರಿಷ್ಟರ ಮನೆಗೋ ಹೋಗಿ ಋಷಿಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ; ಈಗ ತಮ್ಮ ಶಾಲೆಯ ಗೆಲೆಯರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗುವ, ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹರಟುವ ತರಾತುರಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ರಜೆಯ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ನೆತ್ತಿ ತಣ್ಣಗಿತ್ತು. ಈಗ ತರಗತಿಯ ಪಾಠಗಳಿಂದ ನೆತ್ತಿ ಬಿಸಿಯಾಗಲಿದೆ. ರಜೆಯ ಮಜಾ ಹೋಗಿ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಹೆಗಲು ಚೀಲದ ಸಜಾ! ಮೂಟೆ ಹೊರುವ ಹಮಾಲರಂತೆ ಕೆ.ಜಿ ಗಟ್ಟಲೆ ಭಾರವಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಚೀಲದಿಂದ ನಡು ಬಾಗಿ ನಲುಗುವ ಎಲ್/ಯು.ಕೆ.ಜಿ ಮಕ್ಕಳು. ಹಾಲುಗಲ್ಲದ, ದುಂಡುಮುಖದ ಮೇಲಿದ್ದ ತುಂಟನೆಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಶಾಲೆ-ಓದು-ಹೋಂವರ್ಕ್‌ಗಳ ಸುತ್ತ ತಿರುಗುವ ನಿತ್ಯಕರ್ಮ ಮತ್ತೆ ಆರಂಭ!

ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೂಲ ಗುರಿ ಕೇವಲ ಡಿಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸಿನ ಆಲೋಚನಾ ಕ್ರಮದ ವಿಕಸನ ಮತ್ತು ಸುಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು. ಆದರೆ ಇಂದಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಉರುಹೊಡೆಯುವುದನ್ನು ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಸಜನಶೀಲರಾಗದೆ ಕೇವಲ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಬುದ್ಧಿಹೀನ (artificial intelligence) ಕಂಪ್ಯೂಟರುಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಓದಿದ ಕತೆಯೊಂದು ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಋಷಿಶ್ರಮವಿತ್ತು. ಆಶ್ರಮದ ಮುಂದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಮರ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಸದಾ ಚಿಲಿಪಿಲಿಗುಟ್ಟುವ ನೂರಾರು ಮುದ್ದು ಗಿಳಿಗಳು. ಋಷಿಗೆ ಗಿಳಿಗಳೆಂದರೆ ಪಂಚಪ್ರಾಣ. ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಅವುಗಳಿಗೆ ಕಾಳು ತಿನ್ನಿಸಿ, ನೀರು ಕುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ; ಕಾಹಿಲೆ ಬಿದ್ದ ಗಿಳಿಗಳಿಗೆ ಮುದ್ದು ಅರೆದು ಕುಡಿಸಿ ಶುಶ್ರೂಷೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನನ್ನು ಸದಾ ಒಂದು ಚಿಂತೆ ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ತಾನು ಇಲ್ಲದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಬೇಟೆಗಾರರು ಬಂದು ಇವುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಏನು ಗತಿ? ದೀರ್ಘಕಾಲ ಯೋಚಿಸಿ ಬೇಡರು ಬಂದಾಗ ಆಗುವ ಅನಾಹುತವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಗಿಳಿಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ಎಲ್ಲ ಗಿಳಿಗಳನ್ನು ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಪಾಠ ಹೇಳತೊಡಗಿದ:

ಬೇಡ ಬರ್ತಾನೆ, ಬಲೆ ಬೀಸಾನೆ
ಕಾಳು ಚೆಲ್ಲಾನೆ, ಕಾಳಿನಾಸೆಗೆ ಕೆಳಗಿಳಿದರೆ
ಎಳೆಕೊಂಡು ಹೋಗಾನೆ!

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಅಭ್ಯಾಸದ ನಂತರ ಋಷಿ ‘ಬೇಡ ಬರ್ತಾನೆ’ ಎಂದು ಪಾಠವನ್ನು ಆರಂಭಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಎಲ್ಲ ಗಿಳಿಗಳೂ ಒಕ್ಕೊರಲಿನಿಂದ ‘ಬೇಡ ಬರ್ತಾನೆ, ಬಲೆ ಬೀಸಾನೆ, ಕಾಳು ಚೆಲ್ಲಾನೆ, ಕಾಳಿನಾಸೆಗೆ ಕೆಳಗಿಳಿದರೆ ಎಳೆಕೊಂಡು ಹೋಗಾನೆ’ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡಗಿದವು. ತಾನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ಪಾಠವನ್ನು ಗಿಳಿಗಳು ಕಲಿತದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಋಷಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.

ಒಮ್ಮೆ ಋಷಿಯು ಇಲ್ಲದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಡನೊಬ್ಬ ಬಂದು ಗಿಳಿಗಳಿಗೆ ಹೊಂಚು ಹಾಕಿದ. ಅವನು ಬಲೆ ಬೀಸಿ ಕಾಳು ಚೆಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಗಿಳಿಗಳು ಋಷಿಯ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಮಾತುಗಳ ಪದ್ಯವನ್ನು ಹಾಡತೊಡಗಿದವು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಬೇಡ ತನ್ನ ಉಪಾಯ ಫಲಿಸಲಾರದೆಂದು ಕಾಲ್ತೆಗಿದ. ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ವಾಪಾಸು ಬಂದ ನಂತರ ವಿಷಯ ತಿಳಿದು ಋಷಿ ಸಂತೋಷಗೊಂಡ. ಇನ್ನು ತನ್ನ ಗಿಳಿಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಅಪಾಯವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ನಿರಾಳಗೊಂಡ. ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಋಷಿ ಇಲ್ಲದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಬೇಡ ಬಂದ. ಅವನು ಬಂದಾಗಲೂ ಗಿಳಿಗಳು ಮರದ ಮೇಲೆಯೇ ಕುಳಿತು ‘ಬೇಡ ಬರ್ತಾನೆ, ಬಲೆ ಬೀಸಾನೆ, ಕಾಳು ಚೆಲ್ಲಾನೆ’ ಎಂದು ಏಕಕಂಠದಿಂದ ಹೇಳತೊಡಗಿದವು. ಬೇಡನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತಾದರೂ ನೋಡಿಯೇ ಬಿಡೋಣವೆಂದು ಬಲೆ ಬೀಸಿ ಕಾಳನ್ನು ಚೆಲ್ಲಿದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಮರದ ಮೇಲಿದ್ದ ಗಿಳಿಗಳು ‘ಕಾಳಿನಾಸೆಗೆ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿದರೆ ಎಳೆಕೊಂಡು ಹೋಗಾನೆ’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಕಾಳಿನಾಸೆಯಿಂದ ಒಂದೊಂದೇ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಕಾಳನ್ನು ತಿನ್ನತೊಡಗಿದವು! ಬೇಡ ಆ ಎಲ್ಲ ಗಿಳಿಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಋಷಿ ವಿಷಯ ತಿಳಿದು ಬಿನ್ನಗೊಂಡ. ಇದನ್ನೇ ಅಲ್ಲವೇ ‘ಗಿಳಿಪಾಠ’ ಎನ್ನುವುದು!

35 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಆಸ್ತ್ರಿಯಾ ದೇಶದ ವಿಯೆನ್ನಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಕಂಡ ಒಂದು ದೃಶ್ಯ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಅಚ್ಚಳಿಯದೆ ಉಳಿದಿದೆ. ನಾವು ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಲಯದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಉದ್ಯಾನವನವಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಅದರಲ್ಲಿ ನರ್ಸರಿ ಶಾಲೆಯ ಅನೇಕ ಪುಟಾಣಿ ಮಕ್ಕಳು ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಕೇಕೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಾ, ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾ, ಆಂಗಿಕ ಅಭಿನಯ ಮಾಡುತ್ತಾ ತನ್ಮಯತೆಯಿಂದ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಶಿಶುಗೀತೆ (nursery rhyme) ನಮ್ಮನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿತು. ಒಂದು ಗುಂಪಿನ ಮಕ್ಕಳು ಆ ಶಿಶುಗೀತೆಯನ್ನು ಹಾಡಿ ಮುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮತ್ತೊಂದು ಗುಂಪಿನ ಮಕ್ಕಳು ಏನೋ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೊದಲ ಗುಂಪಿನ ಮಕ್ಕಳು ನಸುನಗುತ್ತಾ ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಗೀತೆಯನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಂತರ ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಪ್ರಶ್ನೆ, ಅದೇ ಹಾಡು. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಗ್ರಾಮೋಪೋನ್ ರೆಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಮುಳು ಯಾವುದೋ ಟ್ರ್ಯಾಕಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗದೆ ಹಾಡಿದ

ಸಾಲುಗಳನ್ನೇ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹಾಡಿದಂತೆ! ಏನಿರಬಹುದೆಂದು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ನಿಂತು ಗಮನವಿಟ್ಟು ಕೇಳಿದಾಗ ಆ ಮಕ್ಕಳು ಜರ್ಮನ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಶಿಶುಗೀತೆ ಹೀಗಿತ್ತು:

Ein Hund kam in die Küche
Und stahl dem Koch ein Ei
Da nahm der Koch ein Messer
Und schlug den Hund entzwei

Da kamen viele Hunde
Und gruben ihm ein Grab
Und setzten ihm ein Grabstein,
Darauf geschrieben stand:
Ein Hund kam in die Küche...

(ಕನ್ನಡ ಭಾವಾನುವಾದ)

ನಾಯಿಯೊಂದು ಬಂತು, ಅಡಿಗೆಮನೆ ನುಗ್ಗು
ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ನೆಗೀತು, ಕೋಳಿಮೊಟ್ಟೆ ತಿಂತು!

ಅಡಿಗೆ ಭಟ್ಟ ಬಂದ, ನೋಡಿ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದ
ಕೈಯಾಗ ಚಾಕು ತಗೊಂಡ, ತಿವಿದು ತಿವಿದು ಸಾಯಿಸ್ತ!

ಹಲವು ನಾಯಿ ಬಂದ್ವು, ಸತ್‌ನಾಯಿ ಎಳಕೊಂಡ್ ಹೋದ್ವು
ಮಣ್ಣಾಗ ಗುದ್ ತೆಗೆದು ಹುಗಿದ್ವು, ಗೊಳೋ ಎಂದು ಅತ್ತು!

ಸಮಾಧಿ ಮೇಲ್ ಕಲ್ ನೆಟ್ಟು, ಆ ಕಲ್ಲ ಮೇಲೆ ಬರೆದ್ವು:
ಏನಂತ ಬರೆದ್ವು? (*ಪದ್ಯ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಇನ್ನೊಂದು ಗುಂಪಿನ ಪ್ರಶ್ನೆ)

“ನಾಯಿಯೊಂದು ಬಂತು, ಅಡಿಗೆಮನೆ ನುಗ್ಗು.....” * (* ಮೊದಲ ಗುಂಪಿನ ಹಾಡು ಮತ್ತೆ ಜೋರಾಗಿ ಷುದು)

ಹೀಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಎರಡು ಗುಂಪುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ನಾಯಿಯ ದಾರುಣ ಕಥೆ ಮುಗಿಯಲಾರದ ಹಾಡಾಗಿತ್ತು! ಮರ ಸುತ್ತಿದಂತೆ ಆ ಮಕ್ಕಳ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹಾಡು ಗಿರಕಿ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮುದ ನೀಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅವರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಾದ ಜರ್ಮನ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಈ ಶಿಶುಗೀತೆ ಆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿರುವ ಜರ್ಮನ್ನರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೋಹವಿಲ್ಲ. ಸಾವಿರಾರು ಕಿ.ಮೀ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಭಾರತೀಯ ತಂದೆ-ತಾಯಂದಿರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವ್ಯಾಮೋಹವೇಕೆ? “Twinkle Twinkle Little Star! How I wonder what you are!” ಎಂದು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಹಾಡುವಾಗ ಋಷಿಪಡುವ ಭಾರತೀಯ ತಂದೆ-ತಾಯಂದಿರು ‘ಈ ಪದ್ಯದ ಅರ್ಥವೇನು ಮಗು?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಸಪ್ತೆ ಮೋರೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಕೈಚಿಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವ ಮಗುವಿನ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಎಂದಾದರೂ ಅಲೋಚಿಸಿದ್ದಾರೆಯೇ?

7.6.2012

ಶ್ರೀ ತರಳಬಾಳು ಜಗದ್ಗುರು
ಡಾ|| ಶಿವಮೂರ್ತಿ ಶಿವಾಚಾರ್ಯ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರು
ಸಿರಿಗೆರೆ

